

شهر و رسانه

مهسا اهرچی فرشی^{*}

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، (mahsa_ri@yahoo.com)

چکیده

با کمرنگ شدن هژمونی الگوهای مدرن، آنچه در شهر امروز موج می زند فضای متزلزل و کثرت گرای اطلاعات و رسانه است. "شهر" و "رسانه" هر دو به دلیل ماهیت "میان رشته ای" شان دارای خصایص پست مدرنیستی نظیر عدم قطعیت و غیر قابل پیش بینی اند. تحول شهر صنعتی به شهری با جریانات ارتباطی فراگیر، موضوعی است که نیاز به واکاوی جدی دارد. جریانی که در آن شهر "هوسمانی شده" با رویکرد مدرن به شهری با خطوط هوشمند منحنی تبدیل گشته و نظریه هایی مبتنی بر مرگ "فضا-زمان" در آن مطرح گردیده است. در این مقاله در پی تحلیل تاثیر "رسانه" به عنوان امری نامتناهی _استقرار در خارج از محدوده تاریخ، زمان و اجتماع_ و تکنولوژیک بر تسلط "حس فضای شهری" و زوال "حس مکان" در شهرهای پویا و زنده ی معاصر، هستیم. رسانه نه به عنوان ابزاری صرفاً جهت بازنمایی واقعیات بلکه خود به خلق و ادراک فضایی جدید برای کنش های اجتماعی کمک کرده است. در این میان، شهرهای مرکززدای مدرن که مناطق حاشیه در آن به هسته مرکزی شهر تبدیل شده اند در تعامل با رسانه، خود به نوعی امکان قلمروزدائی عمیق تری را فراهم نمودند. به طوری که فضای شهری به "فضایی رابطه ای" مبدل شده. پرسش های اساسی مطرح در این مقاله این است که شهر و معماری خود چگونه می تواند یک "پیام" و یا "انتقال دهنده ی پیام" و یا به عبارتی "رسانه" باشد؟ آیا رسانه می تواند در بازنمایی (Representation) فضای شهری تعیین کننده و تاثیرگذار باشد؟ و چگونه می توان این تاثیر را ایده پردازی کرد. این مقاله در پی آنست تا نشان دهد رسانه نه یک واسطه در نمایش واقعیت که خود سازنده شهر و تجربه ی شهری در جهان امروز است.

واژه های کلیدی: معماری، فضای شهری، رسانه، پست مدرنیسم